Одного разу батьків знайомий мисливець подарував мені свистик, яким на полюванні приманюють качок. Мені було дуже весело: я в нього дув і уявляв себе то качкою, то мисливцем, який на качок полює. І от у такому гарному настрої, з таким гарним свистиком (тепер я знаю, що зветься він — вабик) виходжу на вулицю (а діло було навесні) і ну в нього дути.

Як і слід було чекати, ніяких качок на мій погук не прилетіло. Але я думав, шо коли є свистик, то мають бути й качки. Принаймні, так мені сказав той мисливець, тож я не втратив надії й дув щосили, доки з балкона на другому поверсі не визирнула якась тіточка й не зарепетувала, що пора вже зайнятись і чимось корисним, а не тільки полохати горобців. Брат мій у цей час стояв у кутку за сторінку, вирвану із щоденника, а то б ми з ним свистіли по черзі, і нам було б ще веселіше. А одному займатися цим, безперечно, корисним ділом (мушу сказати — я не поділяв точку зору тієї тітоньки) мені вже трохи надокучило. Та й був я дитиною слухняною, робив майже все, що казали мені старші (звичайно, якщо воно не дуже розходилось із моїми власними бажаннями), і тому я поклав свистик до кишені, задер голову й став дивитись у небо, — заняття теж гідне уваги.

На цей час повз мене проходив наш двірник із лопатами й ломом у руках. Він поцікавився, чи хочу я допомогти йому колоти лід. У мене такого бажання не було, але із ввічливості, а ще тому, що робити було все одно нічого, я погодився.

Двірник колов лід, а я скидав шматки в отвір каналізації, коли з під’їзду нашого будинку вийшло ще кілька хлопців і заходилися нам помагати. Коли всі трохи потомились і відклали лопати, я дістав вабик і задудів у ньою, чим викликав загальне захоплення. Хлопці зразу ж почали просити подудіти й собі, і ще добрих півтори години тишу на нашому подвір’ї порушували різне крякання, кувікання, свист та інші досить неприємні для стороннього вуха звуки. Бо вабик був один, а

кожен свистун намагався зобразити щось своє, і виходило це, звісно, дуже індивідуально.

Трохи очманівши від цього, я раптом помітив, що вабик мій формою нагадує човника, й почав пускати його в струмку, що тік з гірки під одну з зазеленілих кучугур. Отак ми розважалися, поки вабик під тією кучугурою й не зник. Мені його стало дуже шкода і я заплакав. Хлопці, бажаючи допомогти мені, стали довбати злежаний сніг у тому місці, де зникло моє мисливське знаряддя. Я приєднався до них, та все було марно.

Врешті когось покликала мати, і хлопці, скориставшись із цього, без зайвих балачок покидати інструмент і порозходились. Я піднімався по сходах і думав: яка користь із такого вабика якщо він тільки горобців лякає і дратує тьоть з балконів? За весь час, що ми в нього дуділи, до нас не те що качка, а й ворона чи там іший якийсь птах не підлетів. Мабуть, то був попсований вабик, а раз так, то мені його ніскільки не жаль.

А наступного дня, в неділю, після сніданку тато підійшов до вікна і раптом радісно загукав: "Хлопці, мерщій-но сюди, дивіться!" — і показав рукою в небо.

Підбігла й мама, і ми всі стали дивитися на маленькі цяточки вдалині.

— Що це? — запитав Толик.

— Качки, дикі качки до нас повертаються, — посміхнувся тато. — От тепер уже справжня весна.

— Значить, вони почули мене, почули! — закричав я на всю кімнату.

— Почули, синку, — одказав тато, який уже знав про мою вчорашню пригоду

— Почули, — хитнула головою мама.

— Почули, — покрутив пальцем біля скроні Толик, та я не звернув на нього уваги, бо дивився туди, де на білих променях сонця летіли до мене в гості дикі качки.